

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6Tos/45/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2123013519
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2123013519.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z jeho predsedu Mgr. Pavla Macháča a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Andrey Kondllovej, v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. X. XXXXXXX XXXX v B., trvalé bydlisko C. D., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, o žiadosti odsúdeného o podmienkové prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava z 22. decembra 2023, č. k. 5PP/100/2023-36, na neverejnom zasadnutí konanom 21. marca 2024 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B. z a m i e t a.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) uznesením z 22. decembra 2023, č. k. 5PP/100/2023-36 (ďalej aj napadnuté uznesenie) podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej len Tr. por.), § 66 ods. 1 písm. b), ods. 2, ods. 3 Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.) zamietol návrh odsúdeného A. B. (ďalej len odsúdený) o podmienkové prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava II z 9. januára 2018, sp. zn. 1T/53/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 7. februára 2019, sp. zn. 2To/22/2018.

2. Zamietnutie žiadosti okresný súd odôvodnil tým, že odsúdený síce splnil formálnu podmienku, teda vykonal potrebnú časť z výmery uloženého trestu, avšak z hodnotenia riaditeľa ÚVTOS vyplynulo, že v ÚVTOS Želiezovce nebolo správanie odsúdeného vždy na požadovanej úrovni - porušil ústavný poriadok tým, že sa nechal tetovať a v jednom prípade si neplnil riadne pracovné povinnosti. Správanie sa však po usmernení zo strany personálu stabilizovalo a bolo na požadovanej úrovni a jeho správanie počas výkonu trestu v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou bolo na požadovanej úrovni. Odsúdený plní a rešpektuje príkazy a nariadenia príslušníkov, konflikty nevyvoláva. Odsúdený bol umiestnený na oddiel s diferenciačnou skupinou „B“, kde sa nachádza doposiaľ. Odsúdený bol doposiaľ osemkrát disciplinárne odmenený, disciplinárne tresty nemá vykázané. Odsúdený je aktuálne pracovne zaradený podľa potrieb ústavu, od 11. júla 2023 je zaradený na pracovisku mimo ústav s dohľadom Lavaton Trnava. Jeho pracovná morálka je na požadovanej úrovni. Resocializačná prognóza sa u odsúdeného z hľadiska hodnotenia rizika recidívy trestnej činnosti javí ako nepriaznivá. Odsúdený k trestnej činnosti zaujíma čiastočne kritický postoj. Stanovené ciele programu zaobchádzania plní čiastočne. Hoci riaditeľ ústavu odporučil odsúdeného podmienkové prepustiť s dohľadom, okresný súd napriek tomu považuje prvú materiálnu podmienku za nesplnenú, z dôvodu, že odsúdený iba čiastočne spĺňa v zmysle hodnotenia riaditeľa ÚVTOS podmienku na podmienkové prepustenie.

3. K druhej materiálnej podmienke okresný súd uviedol, že táto nie je splnená, a to aj s poukazom na odpis z registra trestov, kde má odsúdený evidovaných 7 záznamov, pričom sa prevažne jedná o majetkovú trestnú činnosť, čím možno odsúdeného považovať za špeciálneho recidivistu. Odsúdenému boli v minulosti ukladané najmä podmienkové tresty odňatia slobody so skúšobnou dobou, avšak v dvoch prípadoch sa odsúdený v skúšobnej dobe neosvedčil, a preto mu bol v oboch prípadoch trest premenený na nepodmienečný. Okrem toho bol odsúdený potrestaný jedenkrát nepodmienečným trestom odňatia slobody. Z uvedeného vyplýva, že odsúdený ignoroval šance poskytnuté súdom na zlepšenie kvality

správania a vedenia riadneho života, nepočul sa zo svojej trestnej minulosti a uložených trestov a dopustil sa trestnej činnosti závažného majetkového a násilného charakteru, za ktorú mu bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava II z 9. januára 2018 sp. zn. 1T/53/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava zo 7. februára 2019 sp. zn. 2To/22/2018 uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 6 mesiacov, ktorý aktuálne vykonáva. Podstata druhej materiálnej podmienky spočíva v tom, že u odsúdeného možno dôvodne očakávať vedenie riadneho života po podmieničnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. Okresný súd však u odsúdeného nedisponoval dostatočnou zárukou, že bude v prípade podmieničného prepustenia viesť riadny a usporiadaný život v súlade so zákonom, a to najmä s poukazom na závažnosť a charakter trestnej činnosti, nepriaznivú resocializačnú prognózu, iba čiastočne kritický postoj k trestnej činnosti a iba čiastočné splnenie podmienok na podmieničné prepustenie.

4. Po vyhlásení uznesenia na verejnom zasadnutí sa prokurátor vzdal práva na podanie sťažnosti, no odsúdený zahlásil sťažnosť.

5. Zahlásenú sťažnosť odsúdený odôvodnil prostredníctvom obhajkyne JUDr. Michaely Kypusovej (ďalej len obhajkyňa) písomným podaním doručeným okresnému súdu 29. decembra 2023.

5.1. Obhajkyňa v odôvodnení sťažnosti namietala, že výrok napadnutého uznesenia je nesprávny z dôvodu nedostatočne a nesprávne zisteného skutkového stavu podľa § 189 ods. 1 písm. a) Tr. por. a pre zrejmy rozpor výroku s odôvodnením napadnutého uznesenia podľa § 189 ods. 1 písm. b) Tr. por.

5.2. K prvej materiálnej podmienke obhajkyňa uviedla, že z hodnotenia riaditeľa ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou vyplýva, že odsúdený počas výkonu trestu odňatia slobody bol v tomto ÚVTOS I x disciplinárne odmenený a ani jedenkrát mu nebolo uložené disciplinárne potrestanie. Disciplinárne potrestaný bol iba na začiatku výkonu trestu odňatia slobody, ktorý vykonával v ÚVTOS v Želiezovciach, pričom na uvedené potrestanie nie je možné prihliadať vzhľadom k tomu, že bolo v zmysle § 61 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody v znení neskorších predpisov zahladené. Uložený trest odňatia slobody u neho splnil svoj účel a prispel k náprave osoby odsúdeného, riadne plní uložené príkazy a povinnosti. V rámci vnútornej diferenciacie trestu odňatia slobody bol pri nástupe na výkon trestu odňatia slobody umiestnený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia pričom v súčasnosti vykonáva trest odňatia slobody v ústave s minimálnym stupňom stráženia. Skutočnosť, že jeho správanie bolo disciplinované potvrdzuje aj to, že súhlasil so zaradením do práce a jeho pracovné povinnosti taktiež riadne a vzorne plní, v dôsledku čoho bol aj preradený z vnútorného pracoviska na vonkajšie. Na základe týchto skutočností je možné bez akýchkoľvek pochybností konštatovať, že prvá materiálna podmienka bola splnená.

5.3. K druhej materiálnej podmienke obhajkyňa argumentovala, že jediným dôvodom na konštatovanie okresného súdu o jej nesplnení bolo to, že bol v minulosti viackrát trestne stíhaný a to, že v rámci hodnotenia ÚVTOS bolo uvedené, že si neuvedomuje dôsledky jeho kriminálneho správania. Uvedené hodnotenie môže byť spôsobené tou skutočnosťou, že odsúdený stále nie je vnútorne stotožnený s jeho odsúdením a výškou uloženého trestu za trestný čin lúpeže, počas ktorého on osobne ani fyzicky nenapadol poškodeného a nespôsobil mu žiadnu škodu, bol „len súčasťou skupiny ľudí“, ktorá tento skutok spáchala, a preto bol odsúdený ako spolupáchateľ. Nikdy nemal úmysel lúpežne prepadnúť poškodeného, ktorý bol okrem iného aj jeho známym priateľom. Samozrejme rešpektuje právny názor súdu aj napriek vysokému trestu, ktorý mu bol uložený, ale dôvodne sa domnieva, že z toho môže prameniť záver ÚVTOS, že si neuvedomuje škodlivosť svojho správania.

5.4. Vo vzťahu k jeho predchádzajúcej kriminálnej minulosti obhajkyňa ďalej dôvodila tým, že v minulosti nebol obvinený, ani odsúdený zo spáchania trestného činu lúpeže, t. j. rovnakého trestného činu, za ktorý v súčasnosti vykonáva trest odňatia slobody. V minulosti sa síce už dopustil spáchania trestného činu krádeže, t. j. majetkovej trestnej kriminality, pričom v minulosti išlo iba o drobné krádeže, ktoré boli s výnimkou jedného trestu, už zahladené. Doposiaľ nebol nikdy odsúdený za žiaden trestný čin proti slobode a ľudskej dôstojnosti. Okrem toho v trestnom konaní, v ktorom mu bol uložený trest odňatia slobody, ktorý v súčasnosti vykonáva samotný poškodený potvrdil, že sa voči nemu nedopustil násilného správania a nebola mu jeho konaním spôsobená ani žiadna škoda. V čase spáchania skutku bol len „v nesprávnom čase na nesprávnom mieste“, čo je možné zistiť aj z dôkazov predložených v súdnom spise. Vzhľadom k tomu, že okresný súd k svojmu rozhodovaniu nepripojil základný spis, nemohol sa potom ani dozvedieť o okolnostiach, za ktorých bol spáchaný trestný čin lúpeže a aký bol jeho podiel na tomto čine. Napriek všetkým týmto skutočnostiam si svoje zlyhanie uvedomil a prijal uložený trest, ktorý riadne vykonáva.

5.5. Odsúdený svojím správaním počas výkonu väčšej časti trestu odňatia slobody preukázal polepšenie, trestný čin, pre ktorý mu bol uložený trest úprimne oľutoval. V jeho prípade neexistujú žiadne rozumné dôvody predpokladať jeho recidívu alebo zlyhanie, pred ktorým je potrebné chrániť

spoločnosť na základe individuálnej prevencie. Okresný súd bol povinný posúdiť jeho doterajší výkon trestu komplexnejšie, podrobnejšie a vo vzájomných súvislostiach s predkladanými dôkazmi, k čomu však nedošlo.

5.6. K nesplneniu druhej materiálnej podmienky obhajkyňa ešte dodala, že hoci mal okresný súd pre svoje rozhodnutie dostatočné podklady - hodnotenie ÚVTOS spolu so záverom, že ÚVTOS navrhuje odsúdeného podmienčne prepustiť z probačným dohľadom, tieto dôkazy okresný súd vyhodnotil v rozpore so zákonom a ustálenou súdnou praxou. V tejto časti považuje napadnuté uznesenie za nepreskúmateľne a ústavno-právne nekomfortné a neudržateľné. Nesplnenie druhej materiálnej podmienky okresný súd na základe produkovaných dôkazov nesprávne skutkovo vyhodnotil, nakoľko pre takýto opačný záver nemal riadne ustálený skutkový stav. Okresný súd nemôže robiť závery a vyhodnocovať produkované dôkazy svojvoľne, a ktoré sú výlučne v línii odôvodnenia zamietnutia návrhu na podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a v prípade, ak to tak okresný súd urobí, potom je jeho rozhodnutie nepreskúmateľne a takýmto postupom dochádza k porušeniu jeho základných práv na osobnú slobodu a súdnu ochranu a práv na slobodu a spravodlivé súdne konanie.

5.7. Počas výkonu trestu odňatia slobody sa odsúdený snažil o nápravu v odôvodnenej nádeji, že ak bude dodržiavať všetky pravidlá, ktoré sa od neho vyžadovali a ak preukáže, že skutok, ktorý spáchal úprimne oľutuje, ak preukáže, že od rodiny má vytvorené sociálne zázemie a je pripravený zaradiť sa do normálneho života, bude mu táto šanca predpokladaná Trestným zákonom poskytnutá. Má úprimnú snahu postarať sa o jeho matku, ktorá ho napriek spáchanému skutku nikdy neprestala navštevovať a pomáhať mu a chcel jej vrátiť túto starostlivosť, ktorú počas výkonu trestu od nej dostával. Má skutočnú a úprimnú snahu vrátiť aj spoločnosti to, čo spoločnosť na neho vynaložila počas výkonu trestu odňatia slobody. Nevie ani dosiahnuť lepšiu nápravu či polepšenie, pretože toto je už v súčasnosti na požadovanej úrovni, čo vyplýva aj z hodnotenia ÚVTOS.

5.8. Obhajkyňa tiež nesúhlasila, že okresný súd na základe produkovaných dôkazov nemôže v rozumnej miere predpokladať vedenie riadneho života v prípade podmienčného prepustenia odsúdeného. Pre takéto tvrdenie nemal okresný súd produkované žiadne dôkazy a ide o vlastný osobný záver okresného súdu, ktorý je navyše v rozpore s hodnotením ÚVTOS, ktorý navrhol jeho prepustenie. Sú to práve príslušníci ZVJS, pedagógovia ÚVTOS, ktorí najlepšie poznajú jeho správanie sa počas výkonu trestu, a preto im na tento účel príslušné právne predpisy priznávajú disciplinárnu právomoc na rozhodovanie o tom, či odsúdený preukazuje plnenie materiálnych podmienok na podmienčne prepustenie z ÚVTOS. Z produkovaných dôkazov a z jeho rodinného zázemia, tieto skutočnosti vo vzájomnej súvislosti dávali okresnému súdu silné záruky, že v jeho prípade nedôjde k opätovnému zlyhaniu, a že je schopný viesť aj život mimo ÚVTOS.

5.9. Účelom trestu podľa Trestného zákona je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trestanie činu tak v sebe zahrňuje aj aspekt resocializácie odsúdeného a aspekt individuálnej prevencie. Zmyslom inštitútu podmienčného prepustenia je motivácia odsúdeného k tomu, aby svojím chovaním a plnením povinností vo výkone trestu preukázal polepšenie. Ak vykonanou časťou trestu odňatia slobody bol účel trestu dosiahnutý, je ďalší trest nepotrebný, a teda aj neodôvodnený.

5.10. Ďalej poukázala na odporúčanie Výboru ministrov rady Európy Rec (2003) 22 o podmienčnom prepustení a na nález Ústavného súdu SR z 26. augusta 2021, sp. zn. III. ÚS 355/2021.

5.11. Napadnuté uznesenie o zamietnutí návrhu odsúdeného len z dôvodu predchádzajúcej trestnej minulosti pôsobí dojmom, že okresný súd fakticky nezvažoval a neprihliadol na žiadne iné skutočnosti predovšetkým nezobral do úvahy skutočnosť, že vykonaním väčšej časti trestu bol naplnený jeho účel, čo de facto potvrdil aj ÚVTOS, ktorý ho navrhoval podmienčne prepustiť na slobodu. Takýto prístup okresného súdu nie je ústavne akceptovateľný. Okresný súd nepostupoval v súlade s nálezom Ústavného súdu SR z 26. augusta 2021, sp. zn. III. ÚS 355/2021. Okresný súd sa výlučne zamerl na skutočnosť, že bol v minulosti odsúdený za trestný čin krádeže a len na základe tejto skutočnosti nebolo podľa názoru okresného súdu možné predpokladať, že sa nedopustí spáchania ďalšej trestnej činnosti. Týmto rozhodnutím okresný súd de facto úplne aj do budúca vylúčil možnosť jeho podmienčného prepustenia z výkonu trestu, čo nie je v súlade so zákonom, je prejavom sudcovskej svojvôle a je ústavne neudržateľné. Okrem toho poukázala aj na nález Ústavného súdu ČR z 28. novembra 2018, sp. zn. II. ÚS 482/18. Vhodné načasovanie opustenia ústavu na výkon trestu odňatia slobody, ktoré je v prípade potreby doplnené aj dohľadom nariadeným počas skúšobnej doby, je dôležitým krokom k naplneniu účelu trestu odňatia slobody oveľa viac ako snaha o dlhšiu nápravu odsúdených v ÚVTOS. Náprava

odsúdených ako aj ochrana spoločnosti sa len ťažko môže prejavíť v umelom väzenskom prostredí, ale táto sa prejaví až ich pobytom na slobode.

5.12. Na záver obhajkyňa navrhla, aby Krajský súd v Trnave (ďalej aj krajský súd) zrušil napadnuté uznesenie a rozhodol o návrhu odsúdeného na podmiennečné prepustenie tak, že návrhu vyhovuje.

6. Odsúdený zahlásenú sťažnosť odôvodnil aj vlastnoručným písomným podaním doručeným krajskému súdu 11. januára 2024.

6.1. Odsúdený namietal, že okresný súd jeho návrh na podmiennečné prepustenie zamietol nezákonným spôsobom, lebo sa nezaoberal vykonaným trestom, kde došlo k jeho náprave. Venoval sa len trestnej činnosti spáchanej v minulosti. Po tom čo sa vyjadril k jeho návrhu sa prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len prokurátor) vyjadril, že jeho vyjadrenie ako odsúdeného je bezvýznamné, čím porušil jeho právo na spravodlivý proces. Prokurátor jednal voči jeho osobe zaujato, nakoľko ho niekoľkokrát nazval špeciálnym recidivistom. Podľa prokurátora má vykonať celú dĺžku trestu, nakoľko nevidí šancu na jeho nápravu. Argumentácia o nespĺnení podmienky vedenia riadneho života v budúcnosti je podľa odsúdeného nedostačujúca.

6.2. Odsúdený ďalej namietal, že okresný súd nezohľadnil judikatúru Ústavného súdu SR, prihladol len na jeho trestnú minulosť. Bez zasadenia do kontextu kriminálnej minulosti a života nie je samo o sebe určujúce koľkokrát bol súdne trestaný, koľkokrát bol vo výkone trestu, či koľkokrát sa neosvedčil pri podmiennečnom odsúdení. Žiadna z týchto okolností sama o sebe nemôže vylúčiť podmiennečné prepustenie. Súdy často poukazujú na spáchanú trestnú činnosť v minulosti. Zabúdajú však na to, čo im ako odsúdený predkladá, jeho ďalší život, priebeh výkonu trestu, hodnotenie ÚVTOS, absolvované programy, spoluprácu s treťou stranou akou sú probačné a mediálne služby. Okresný súd si nevšimol jeho vlastnú iniciatívu, čím si prešiel, ako sa pripravil na ďalší život. Nehodnotil jeho aktuálnu situáciu. Z hodnotenie ÚVTOS je zrejmé, že podmienky na podmiennečné prepustenie splnil a bol odporučený riaditeľom ÚVTOS na podmiennečné prepustenie s probačným dohľadom, keďže jeho správanie je na požadovanej úrovni a zjavne došlo k náprave.

6.3. Povinnosťou okresného súdu bolo zistiť, či v jeho správaní počas výkonu trestu nastali zmeny. Riaditeľ ÚVTOS disponuje najkomplexnejším a najrelevantnejšími informáciami o odsúdenom, pretože je de facto v priamom kontakte s odsúdeným. Tým, že sa okresný súd nevysporiadal s hodnotením riaditeľa ÚVTOS, vyjadril nedôveru voči riaditeľovi ÚVTOS ako aj k celej väznici. Poukázal na nález Ústavného súdu SR z 26. augusta 2021, sp. zn. III. ÚS 355/2021 a namietal, že tým, že okresný súd nezohľadnil pri rozhodovaní všetky skutočnosti dôležité pre rozhodnutie, porušil jeho právo na spravodlivý proces.

6.4. Ďalej argumentoval, že bol odsúdený Okresným súdom Bratislava II na 9 rokov 8 mesiacov so zaradením do stredného stupňa stráženia, že do výkonu trestu nastúpil sám, že nemaril súdne rozhodnutie, že po nástupe si zaevidoval vyživovaciu povinnosť, ktorú si riadne plní. V ÚVTOS Želiezovce sa pýtal na pracovisko s tým, že chce pracovať, čo mu bolo umožnené. Absolvoval úspešne rekvalifikačný kurz - záhradkár. Povinnosti si riadne plní, rešpektuje pokyny ZVJS, a preto bol aj preradený do minimálneho stupňa stráženia, kde bol zaradený na vnútorné pracovisko, neskôr na pracovisko mimo ústav. Na pracovisku má morálku na požadovanej úrovni. Má 8 disciplinárnych odmien. Vo výkone trestu ho pravidelne navštevuje matka, sestra a brat s ktorými je v kontakte. Rodina je pre neho veľmi dôležitá. Vo výkone trestu si uvedomil svoje chyby, ktoré by chcel v budúcnosti opraviť a to tým, že si nájde prácu a bude sa vedieť postarať o syna, mamu a seba. Z hodnotenia riaditeľa ÚVTOS je zrejmé, že podmienky na podmiennečné prepustenie spĺňa. Svoj postoj k životu zmenil a žiada šancu na nový život. Okresný súd nevzal do úvahy jeho aktuálne rodinné vzťahy, vôbec mu nenaznačil ako má ďalej postupovať vo výkone trestu odňatia slobody. Každé uznesenie okresného súdu by malo obsahovať návod pre odsúdeného aké konkrétne zmeny sa od neho očakávajú. Rozhodnutie okresného súdu môže mať veľmi negatívny vplyv na odsúdeného, čím postupoval nezákonne a zaujato.

6.5. Navrhol preto, aby krajský súd prehodnotil jeho sťažnosť proti napadnutému uzneseniu, ktorá je dostatočne opodstatnená. Žiadal, aby krajský súd zrušil napadnuté uznesenie alebo sám vo veci rozhodol.

7. Prokurátor sa k písomne odôvodnenej sťažnosti odsúdeného ku dňu konania neverejného zasadnutia nevyjadril.

8. Okresný súd predložil spisový materiál krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti odsúdeného 11. marca 2024.

9. Podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por., pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 Tr. por., nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak

a) nie je prípustná,

b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo

c) nie je dôvodná.

10. Krajský súd ako nadriadený orgán, na základe riadne a včas podanej sťažnosti na to oprávnenou osobou, podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému podal odsúdený sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

11. Pokiaľ ide o konanie, ktoré napadnutému výroku predchádzalo, odsúdený mu žiadne chyby nevytýkal a krajský súd vlastným prieskumom ani žiadne chyby nezistil. Okresný súd vykonal všetky potrebné dôkazy pre objektívne a zákonné rozhodnutie, pričom dodržal všetky ust. Trestného poriadku viažuce sa nielen k príprave, ale aj k priebehu verejného zasadnutia a k dokazovaniu. Vyhlásené rozhodnutie následne v zákonom stanovenej lehote vypracoval a doručil stranám trestného konania do vlastných rúk, o čom svedčia doručky založené v spise.

12. Pokiaľ ide o splnenie formálnej podmienky na podmiennečné prepustenie, okresný súd správne skonštatoval, že odsúdený už vykonal potrebnú časť z výmery uloženého trestu. Presnejšie povedané, odsúdený vykonal pomernú časť z postupne uložených trestov, lebo od 12. marca 2018 si nepretržite až doposiaľ odpykáva dva postupne nariadené tresty odňatia slobody, konkrétne

- od 12. marca 2018 do 10. marca 2019 vykonával trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, ktorý mu bol uložený podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. vo veci Okresného súdu Bratislava II pod sp. zn. 0T/168/2016 a

- od 10. marca 2019 s predpokladaným koncom 7. mája 2027 vykonáva trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 8 mesiacov, ktorý mu bol uložený podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. vo veci Okresného súdu Bratislava II pod sp. zn. 1T/53/2017.

V prvom prípade išlo o prečin a v druhom prípade o zločin, teda bolo potrebné, aby odsúdený vykonal aspoň pomernú časť z oboch týchto trestov (z prvého 1/2 a z druhého 2/3). V zmysle uvedeného mu nárok na podmiennečné prepustenie vznikol 17. decembra 2023 čo správne ustálil aj okresný súd.

13. Splnenie formálnej podmienky však nestačí. Na podmiennečné prepustenie osoby z výkonu trestu odňatia slobody musia byť splnené aj dve materiálne podmienky a síce, že odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a tou druhou je, že od neho možno dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

14. Pokiaľ ide o splnenie prvej z dvoch materiálnych podmienok predpokladaných v ust. § 66 ods. 1 Tr. zák., krajský súd sa stotožňuje s názorom okresného súdu, že odsúdený túto podmienku nesplnil.

15. Podmiennečné prepustenie je mimoriadny zákonný inštitút, pričom mimoriadnosť spočíva v tom, že súd má možnosť, avšak nie povinnosť odsúdeného podmiennečne prepustiť, čo však neznamená, že súd nemá povinnosť odsúdeného podmiennečne prepustiť, pokiaľ odsúdený splnil všetky zákonné podmienky. Mimoriadnosť teda nespočíva v tom, že by súd mal možnosť zamietnuť žiadosť odsúdeného o podmiennečné prepustenie, pokiaľ odsúdený naplnil zákonné kritériá. Mimoriadnym je inštitút podmiennečného prepustenia iba v tom, že síce odsúdenému bolo skôr uložené vykonať určitý trest, avšak benevolenciou štátu ho za určitých podmienok nemusí vykonať celý.

16. Podľa odbornej literatúry je účel inštitútu podmiennečného prepustenia vymedzený nasledovne:

„Zmyslom podmiennečného prepustenia je umožniť opustiť brány väznice osobám, ktoré počas svojho pobytu vo výkone trestu odňatia slobody dokázali analyzovať svoje protiprávne konanie, sebakriticky sa k nemu postaviť, vyvolať z neho poučenie a svojim aktívnym a kladným prístupom vo výkone trestu odňatia slobody preukázať polepšenie.“ (VICHREK, R. Současné trendy vývoje podmíněného propuštění. Trestněprávní revue. 2018, 1, str. 6 nasl.) Podmiennečné prepustenie teda „funguje ako motivačný prvok u odsúdeného páchatela, aby sa aktívne zapojil v rámci výkonu trestu do programov zaobchádzania, ktoré by mali mať nielen preventívny účinok z hľadiska recidívy, ale tiež integrujúce a restoratívne účinky“. (HULMÁKOVÁ, J. Podmíněné propuštění z pohledu aplikační praxe a vybraných evropských právních úprav. Trestněprávní revue, 2017, 2, str. 27 a nasl.) Nad rámec toho „možnosť podmiennečného prepustenia ovplyvňuje pozitívne väzenskú atmosféru, dáva väzňom perspektívu prepustenia a tým ich stimuluje k pozitívnym aktivitám a do určitej miery aj paralyzuje niektoré negatívne účinky pobytu vo väzení.“ (ŠÁMAL, P. a VÁLKOVÁ, H. K podmíněnému propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, Trestněprávní revue, 2012, 11-12, str. 249 a nasl.) „Cieľom je teda skutočná, nielen formálna zmena odsúdeného, formálne faktory tak majú hrať minimálnu rolu, je totiž nevyhnutné rozlišovať medzi obyčajnou vonkajšou adaptáciou odsúdeného na podmienky výkonu trestu a jeho skutočnou vnútornou premenou, ktorá je podstatná pri rozhodnutí o podmiennečnom prepustení.“ (NOVOTNÝ, O. O trestu a vězeňství. Praha. Academia, 1969, str. 206, nález sp. zn. I. ÚS 2201/16 z 3. januára 2017, bod 32).

17. Nie každý aspekt správania, či splnená alebo nesplnená povinnosť odsúdeného znamená jeho polepšenie či nepolepšenie a môže byť relevantná pri posudzovaní splnenia tejto podmienky. Polepšeniu môže napríklad nasvedčovať, ak sa odsúdený zúčastňuje programov určených na predchádzanie trestnej činnosti, rozpozná a reflektuje okolnosti, ktoré v minulosti prispeli k tomu, že páchal trestnú činnosť, pracuje, napriek tomu, že pred nástupom trestu bol dlhodobo nezamestnaný, zlepšuje svoje znalosti a schopnosti s cieľom uplatniť sa v spoločnosti, získava náhľad na svoju trestnú minulosť a úprimne ľutuje svoje konanie. Vo všeobecnosti ale nie je vhodné vychádzať iba z počtu získaných disciplinárnych odmien a uložených disciplinárnych trestov, pretože taký počet bez uvedenia, za čo boli uložené, nemá výpovednú hodnotu z hľadiska polepšenia a nápravy a navyše nie je možné opomenúť ani meniacu sa prax jednotlivých väzňov pri udeľovaní disciplinárnych odmien a trestov. Primárne je preto potrebné hodnotiť, za čo boli odsúdenému uložené disciplinárne odmeny a tresty a nie koľko mu ich bolo uložených. Za prejav polepšenia či nepolepšenia odsúdeného nie je možné bez bližšieho odôvodnenia považovať jednoduché skutočnosti nenašované na zmenu vnútorného postoja odsúdeného, ako napríklad upratovacie práce či naopak neporiadok na cele. Platí však, že každý odsúdený žiadajúci o podmienené prepustenie by spravidla mal získať aspoň nejakú disciplinárnu odmenu. Ak sa tak nestalo, alebo pokiaľ má odsúdený nezahladený disciplinárny trest, môže to svedčiť o tom, že k polepšeniu nemuselo prísť. Avšak aj v prípade, že odsúdený disciplinárnu odmenu nezískal, je potrebné skúmať argumenty a iné skutočnosti, ktoré môžu svedčiť o skutočnom polepšení odsúdeného bez ohľadu na neexistenciu disciplinárnych odmien, či naopak existenciu nezahladených disciplinárnych trestov.

18. Pri posudzovaní splnenia podmienky polepšenia je ďalej potrebné reflektovať celý priebeh výkonu trestu a vývoj odsúdeného v tomto priebehu. Nie je preto možné mechanicky hodnotiť celý výkon trestu bez zohľadnenia behu času a zváženia vývoja odsúdeného, najmä ak vykonáva trest v dlhšej výmere. Je potrebné zdôrazniť, že zákon požaduje preukázanie polepšenia v čase rozhodovania o podmienenom prepustení. Pokiaľ teda odsúdený v prvotnej fáze výkonu trestu preukazoval známky polepšenia, ale v dobe predchádzajúcej rozhodnutiu o podmienenom prepustení sa správal opačným spôsobom, súd také správanie odsúdeného nevyhodnotí ako jeho polepšenie a naopak ani neplnenie povinností v začiatku výkonu trestu nevyhnutne neznamená, že sa odsúdený nepolepší neskôr. Skoršie porušenie povinností odsúdeným iste môže mať vplyv na rozhodnutie o tom, že sa odsúdený nepolepší. Pokiaľ však odsúdený svojim neskorším správaním preukázal, že sa polepšil a že sa snaží minimalizovať pravdepodobnosť páchania trestnej činnosti v budúcnosti, potom skoršie porušenie jeho povinností samé a pri splnení ostatných zákonných podmienok, nemôže zabrániť pozitívnemu rozhodnutiu súdu o podmienenom prepustení odsúdeného. Na polepšenie nie je možné usudzovať len podľa vyššieho počtu disciplinárnych odmien. Hoci vysoký počet odmien nepochybne značí, že odsúdený plní svoje povinnosti počas výkonu trestu odňatia slobody, automaticky z neho nevyplýva, že sa odsúdený skutočne polepšil. Súdy sú povinné sa zaoberať otázkou, či pozitívne správanie sa odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody svedčí o skutočnej zmene životného postoja odsúdeného, aké je jeho bližšie správanie sa vo výkone trestu a za čo sú mu disciplinárne odmeny udeľované.

19. V konkrétnostiach tohto prípadu by sa vzhľadom na 8 disciplinárnych odmien, ktoré počas doterajšieho pobytu za mrežami odsúdený získal, na prvý pohľad mohlo javiť, že prvá materiálna podmienka (v podobe preukázania polepšia svojim správaním sa počas výkonu trestu) splnená je, no opak je pravdou. V kontexte faktu, že odsúdený už v minulosti bol opakovane vo výkone trestu odňatia slobody, teda je mu dobre známy režim výkonu trestu, je potrebné zohľadniť, že odsúdený nastúpil 12. marca 2018 do výkonu trestu do ÚVTOS Bratislava, kde sa správal na požadovanej úrovni a rovnako sa správal aj od 20. marca 2018 v ÚVTOS Banská Bystrica. Od 17. apríla 2018 bol premiestnený do ÚVTOS Želiezovce, kde jeho správanie nebolo na požadovanej úrovni. Porušil ústavný poriadok tým, že sa nechal tetovať a v jednom prípade si neplnil pracovné povinnosti. Až po usmernení zo strany personálu sa jeho správanie stabilizovalo. Napriek tomu počas opakovaných pobytov v ÚVTOS Bratislava, kde bol dočasne premiestňovaný za účelom účasti na súdnych pojednávaniach sa dopustil previnení tým, že nadväzoval nedovolený kontakt s inými osobami a v ďalšom prípade nedodrжал časový harmonogram dňa. Taktiež krajský súd zohľadnil tú skutočnosť, že odsúdený poslednú disciplinárnu odmenu získal 7. novembra 2022 za plnenie pracovných povinností a odvtedy až po súčasnosť jeho snaha v získavaní disciplinárnych odmien poklesla natoľko, že v posledných 17 mesiacoch nezískal žiadnu.

20. Z uvedeného je zrejmé, že napriek skutočnosti, že odsúdenému bol z minulosti dobre známy režim, ktorý sa vo výkone väzby a vo výkone trestu vyžaduje, tak sa napriek tomu opakovane dopúšťal porušovania ústavného poriadku, teda uvedené porušenia nemožno pripísať skutočnosti, že odsúdený si musel zvyknúť na nový režim, ktorý sa vyžaduje u odsúdených, ako je to napr. u osôb, ktoré sa vo výkone trestu nachádzajú po prvýkrát, pričom k porušeniu ústavného poriadku zo strany odsúdeného ani

nedochádzalo bezprostredne po nástupe do výkonu trestu odňatia, ale až neskôr počas výkonu trestu. V súčasnosti je odsúdený pasívny, keďže za obdobie skoro jeden a pol roka nezískal žiadnu ďalšiu disciplinárnu odmenu.

21. Keďže odsúdený v sťažnosti poukazuje na to, že disciplinárne potrestaný nebol, krajský súd konštatuje, že ak mu boli disciplinárne tresty zahladené, ide o fakt, ktorý ani krajský súd nespochybňuje. Na druhej strane táto okolnosť nebráni tomu, aby ju súdy zohľadnili pri posudzovaní osobnosti odsúdeného, jeho náchylnosti k páchaniu protiprávneho správania, vzťahu k spoločenským hodnotám chráneným právnymi predpismi ako i predpismi určujúcimi hranice možného správania sa vo vynútenom prostredí v ÚVTOS a pod., teda pri celkovom hodnotení možnosti nápravy odsúdeného. Aj zahladené disciplinárne tresty dávajú obraz o osobe odsúdeného a jeho správaní sa vo výkone trestu, pričom súdy hodnotia správanie sa odsúdeného počas celého výkonu trestu odňatia slobody, nielen za ostatný čas.

22. V ďalšom možno poukázať na to, že odsúdený na verejnom zasadnutí síce prezentoval svoj kritický postoj k spáchanej trestnej činnosti, neuviedol však, ako na ňu s odstupom času nazerá a ani neuviedol nič, z čoho by bolo možné usúdiť, že by svoj predchádzajúci život tentokrát skutočne analyzoval z hľadiska príčin a podmienok páchania trestnej činnosti so zameraním sa na to, aby tieto príčiny a podmienky eliminoval a v budúcnosti tak trestnú činnosť nepáchal. Verbalizoval len toľko, že je presvedčený, že už začne viesť riadny život a nebude páchať trestnú činnosť a rád by dostal druhú šancu.

23. Okrem toho krajský súd poukazuje na samotné vyjadrenie odsúdeného v sťažnosti, že stále nie je vnútorne stotožnený s jeho odsúdením a výškou uloženého trestu za trestný čin lúpeže, počas ktorého on osobne ani fyzicky nenapadol poškodeného a nespôsobil mu žiadnu škodu, bol „len súčasťou skupiny ľudí“, ktorá tento skutok spáchala, a preto bol odsúdený ako spolupáchateľ. Nikdy nemal úmysel lúpežne prepadnúť poškodeného, ktorý bol okrem iného aj jeho známym a priateľom. Z uvedeného je zrejmé, že odsúdený sa jednej strane tvrdí, že ľutuje svoju trestnú činnosť a polepšil sa a chápe príčiny, ktoré ho viedli k spáchaniu trestnej činnosti a na druhej strane v rozpore s tým bagatelizuje spáchanú trestnú činnosť, že on bol len súčasťou skupiny. Z uvedených tvrdení krajský súd bez pochybností dospel k záveru, že u odsúdeného nedošlo k zmene vnútorného postoja, nelutuje úprimne trestnú činnosť, keďže si neuvedomuje, čo ho viedlo k spáchaniu trestnej činnosti a jej príčinu vidí v tom, že bol len v zlom čase na zlom mieste.

24. Odsúdený vo výkone trestu pracoval a absolvoval rekvalifikačný kurz „Záhradník - zakladateľ a ošetrovateľ“, ale z hodnotenia riaditeľa ÚVTOS vyplýva aj to, že bol síce zaradený do vzdelávania v spolupráci so Strednou odbornou školou technickou v odbore stolár, štúdium však neukončil. Do oddielových aktivít organizovaných v rámci kultúrno osvetovej činnosti sa doposiaľ zapája sporadicky, teda sa nesnažil aktívne zlepšiť svoje znalosti a schopnosti s cieľom uplatniť sa v spoločnosti po výkone trestu všetkými dostupnými možnosťami tak, ako to prezentuje v sťažnosti.

25. Z hodnotenia riaditeľa ÚVTOS tiež vyplynulo, že odsúdený sa v podmienkach výkonu trestu dokáže správať na požadovanej úrovni, avšak vzhľadom na jeho kriminálnu minulosť nie je možné zaručiť, že po prípadnom prepustení na slobodu bude viesť riadny život a konštatoval, že len čiastočne preukazuje splnenie podmienok na podmienené prepustenie.

26. Z uvedených skutočností potom krajský súd uzatvára, že vyšší počet odmien u odsúdeného nepredstavuje prejav jeho skutočného polepšenia ako výrazu prerodu osobnosti s kritickým náhľadom na spáchanú trestnú činnosť, aktívne podnikajúceho kroky k tomu, aby počas výkonu trestu eliminoval všetky príčiny páchania trestnej činnosti a v budúcnosti sa jej viac nedopúšťal. Skutočnosť, že odsúdený aktuálne plní svoje povinnosti skôr svedčí podľa názoru krajského súdu pre záver, že sa podmienkam výkonu trestu len opäť raz formálne prispôsobil bez toho, aby došlo k jeho skutočnej vnútornej premene.

27. Pokiaľ polepšenie sleduje aktivitu a zmenu odsúdeného v blízkej minulosti, poprípade v prítomnosti, očakávanie vedenia riadneho života je orientované do budúcnosti. V prípade očakávania riadneho života sú možné dve alternatívy, a to očakávanie riadneho vedenia života od samotného odsúdeného, alebo prijatie záruky za dovŕšenie jeho nápravy. V oboch prípadoch sa však predpokladá, že pozitívny proces, ktorý bol začatý v priebehu výkonu trestu a ktorý nasvedčuje premene odsúdeného, bude pokračovať po jeho prepustení. Nevyžaduje sa pritom stopercentné presvedčenie o tom, že odsúdený nespácha ďalší trestný čin. Očakávanie riadneho vedenia života, resp. dovŕšenie nápravy odsúdeného v budúcnosti je zo svojej podstaty predpokladom pravdepodobnostným.

28. Vedením riadneho života sa vo všeobecnosti rozumie stav, kedy odsúdený dodržiava právny poriadok a ďalšie základné normy občianskej spoločnosti, plní si svoje povinnosti voči štátu a spoločnosti, nezneužíva svoje práva proti spoluobčanom, nenarušuje občianske spolužitie v mieste bydliska ani v zamestnaní, nedopúšťa sa priestupkov, iných deliktov a trestných činov. (R 22/1987) Jedným zo základných znakov riadneho vedenia života je dodržiavanie právneho poriadku. Ak

podmienečne odsúdený v skúšobnej dobe závažným spôsobom poruší právne normy najmä tým, že spácha úmyselný trestný čin, svedčí to spravidla o tom, že sa neosvedčil. (R 19/1976)

29. Súd pri rozhodovaní o podmienečnom prepustení primárne skúmajú, či odsúdený bude mať zabezpečené zamestnanie, či iný zdroj príjmov, či bude mať zabezpečené bývanie, či udržiaval kontakt s rodinou alebo inými blízkymi a aká je jeho širšia trestná minulosť, vrátane možných predchádzajúcich podmienečných prepustení na slobodu. Okolnosti, vzťahujúce sa k materiálnemu a sociálnemu zázemiu odsúdeného ovplyvňujú možnosť reintegrácie odsúdeného do spoločnosti a sú teda relevantné pri rozhodovaní o podmienečnom prepustení.

30. Krajský súd súhlasí s odsúdeným v tom smere, že jeho trestnú minulosť nie je možné hodnotiť mechanicky, teda sledovať len počty minulých odsúdení, či nevyužitých šancí podmienečného prepustenia. Bez zasadenia do kontextu kriminálnej kariéry a života odsúdeného nie je samo o sebe určujúce, koľkokrát bol potrestaný, koľkokrát bol vo výkone trestu odňatia slobody, či koľkokrát sa neosvedčil po podmienečnom prepustení, pretože žiadna z týchto skutočností nemôže sama o sebe vylúčiť možnosť podmienečného prepustenia, pokiaľ by odsúdený skutočne zmenil svoj postoj k životu. Pri interpretácii kriminálnej minulosti odsúdeného súdy musia dbať na to, akú výpovednú hodnotu majú jednotlivé informácie. Pri hodnotení prognózy riadneho vedenia života nie je vo všeobecnosti vylúčené zohľadnenie celej trestnej minulosti odsúdeného, napríklad vrátane starších a už zahladených odsúdených. Na strane druhej ale napríklad ojedinelé trestné konanie odsúdeného staré niekoľko desaťročí nemôže takpovediac nič vypovedať o tom, či je možné očakávať, že teraz po prípadnom podmienečnom prepustení odsúdený povedie riadny život.

31. Nutné je tak analyzovať vývoj trestnej činnosti z hľadiska jej frekvencie a závažnosti, a to najmä v rokoch predchádzajúcich spáchaniu trestného činu, za ktorý odsúdený vykonáva trest. Je pritom potrebné mať na pamäti, že podľa kriminologických výskumov dochádza k opusteniu kriminálnej dráhy postupne, jedná sa teda o dlhší proces, nie o jednorazovú zmenu. Ak sa napríklad predlžujú doby medzi páchaním jednotlivých trestných činov odsúdeným, môže to skôr naznačovať, že odsúdený je na správnej ceste opustiť kriminálnu kariéru, ako to, že sa jedná o chronického recidivistu, ktorého treba čo najprísnejšie oddeliť od spoločnosti. A naopak, najmä opakovane páchaná trestná činnosť v krátkych intervaloch nasledujúcich po prepustení z predchádzajúceho výkonu trestu odňatia slobody môže naznačovať, že od odsúdeného nie je možné očakávať vedenie riadneho vedenia života, čo však platí len za predpokladu, že odsúdený nepreukáže, že v medziobdobí nedošlo k takému polepseniu a zmene postoja, ktoré poskytujú podstatnú nádej, že po novom podmienečnom prepustení povedie riadny život. V tomto ohľade môže byť relevantným dôležitým ukazovateľom napríklad to, pokiaľ odsúdený sám rozpozná a uzná podmienky, ktoré v minulosti prispeli k páchaniu jeho trestnej činnosti a vyrovnáva sa s nimi.

32. Vo vzťahu k osobe odsúdeného a k očakávaniu vedenia riadneho života v budúcnosti z jeho strany krajský súd primárne poukazuje na jeho odpis registra trestov, z ktorého vyplýva, že pácha trestnú činnosť od roku 2007 prakticky permanentne až do jeho súčasného umiestnenia vo výkone trestu, pričom mu boli opakovane ukladané aj nepodmienečné tresty odňatia slobody, ktoré vykonal. Krajský súd ďalej poukazuje na hodnotenie odsúdeného vypracované riaditeľom ÚVTOS, z ktorého nevyplýva žiadna skutočnosť majúca vzťah k budúcemu životu odsúdeného, pokiaľ odhliadneme od udržiavania sociálneho kontaktu s rodinou, nie je prítomná. Aj riaditeľ ÚVTOS vyhodnotil jeho resocializačnú prognózu ako nepriaznivú na základe vysokého rizika recidívy trestnej činnosti. Krajský súd tak konštatuje, že napriek tomu, že odsúdený sa v podmienkach výkonu trestu dokáže správať na požadovanej úrovni, je nutné konštatovať, že vzhľadom na jeho rozsiahlu trestnú minulosť nie je možné zaručiť, že po prípadnom podmienečnom prepustení bude viesť riadny život.

33. Podľa názoru krajského súdu má odsúdený celoživotné sklony k páchaniu rôznej trestnej činnosti (dokonca špeciálny recidivista vo vzťahu k trestnému činu krádeže), preto niet na základe čoho vysloviť predpoklad, že by po podmienečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody od teraz mal začať viesť riadny život. Je potrebné v tomto smere zdôrazniť, že odsúdený sa od mladosti dopúšťal rôznej trestnej činnosti, celkovo bol vo svojom veku 33 rokov už 7-krát súdne trestaný, preto možno bez pochyb skonštatovať, že dosiaľ vykonané tresty odňatia slobody na neho nemali požadovaný vplyv, resp. nemali očakávaný prevýchovný účinok. Je to práve predchádzajúci spôsob života odsúdeného, ktorý do budúcnosti nedáva nie že dostatočné, ale vôbec žiadne záruky na to, že by v prípade podmienečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu viedol riadny život resp., že by sa nedopúšťal ďalšej trestnej činnosti. Riziko recidívy odsúdeného tak aj krajský súd posúdil ako vysoké, prevažujúce nad očakávaním riadneho vedenia života odsúdeným v budúcnosti, v dôsledku čoho nemožno druhú materiálnu podmienku na podmienečné prepustenie považovať za splnenú.

34. Krajský súd ďalej uvádza, že pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení nezanedbateľnú úlohu zohráva povaha spáchaného trestného činu, ktorú musia sudy pri svojom rozhodovaní taktiež vždy zohľadňovať v zmysle § 66 ods. 2 Tr. zák. V tomto prípade odsúdený vykonáva trest uložený mu za zločin lúpeže v jeho kvalifikovanej skutkovej podstate podľa § 188 ods. 2 Tr. zák., za ktorý v osobitnej časti zákon ustanovuje trestnú sadzbu trestu odňatia slobody v rozpätí od 7 do 12 rokov. Odsúdený si momentálne odpykáva postupne uložené tresty v ústave s minimálnym stupňom stráženia, pričom v rámci vnútornej diferenciacie je stále umiestnený do strednej diferenciacnej skupiny „B“ s tým, že diferenciacná skupina určuje program zaobchádzania s odsúdeným, pracovisko odsúdeného, program vzdelávania či ovplyvňuje ubytovanie odsúdeného počas výkonu trestu.

35. Čo sa týka prísľubu odsúdeného, že po podmiennečnom prepustení si nájde zamestnanie, krajský súd uvádza, že odsúdený súdu nepredložil žiadny prísľub zamestnania, ktorý by verifikoval jeho tvrdenie. Okrem toho z hodnotenia riaditeľa ÚVTOS vyplynulo, že odsúdený pred výkonom trestu odňatia slobody vystriedal viaceré zamestnania, naposledy pracoval vo firme Slovenská Grafia. Z uvedeného je zrejmé, že odsúdený má vybudované pracovné návyky, pracoval dokonca aj počas výkonu trestu, avšak ani jeho legálny príjem ho pred výkonom trestu neodradil od toho, aby sa dopúšťal opakovane majetkovej trestnej činnosti, teda ani prípadný prísľub zamestnania by nebol zárukou, že po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody by nepokračoval v trestnej činnosti.

36. K ďalším námietkam odsúdeného krajský súd uvádza, že je pravdou, že odsúdený síce nebol pred výkonom trestu odsúdený pre trestný čin lúpeže, nie je teda špeciálnym recidivistom vo vzťahu k trestnému činu lúpeže, avšak odsúdený je špeciálnym recidivistom vo vzťahu k trestnému činu krádeže podľa § 212 Tr. zák.. Námietku odsúdeného, že prokurátor konal zaujato, keď ho označil za špeciálneho recidivistu, preto krajský súd hodnotí ako nedôvodnú. Navyiac sa javí, že u neho dochádza ku gradácii trestnej činnosti (po krádeži spáchal lúpež). Tiež platí, že prokurátor je vo vykonávacom konaní pred súdom len stranou konania, preto nemožno z povahy veci namietat jeho zaujatosť.

37. Odsúdený tiež namietal, že sa snažil o nápravu dodržiavaním pravidiel a dúfal, že keď splní všetky podmienky bude prepustený z výkonu trestu odňatia slobody. Tu krajský súd dáva odsúdenému opakovane do pozornosti, že odsúdený si vo výkone trestu odňatia musí uvedomiť príčiny a dôsledky svojho protiprávneho konania, aby ich v budúcnosti v čo najširšej miere eliminoval a nie sa len formálne prispôbiť režimu a príkazom ZVJS a formálne oľutovať trestnú činnosť. Takéto správanie nespĺňa požiadavky polepšenia sa odsúdeného vo výkone trestu.

38. Pokiaľ v sťažnosti odsúdený poukazoval na to, že riaditeľ ÚVTOS odsúdeného odporučil podmiennečne prepustiť s probačným dohľadom, k tomu krajský súd uvádza, že stanovisko riaditeľa má pre súd len odporúčací charakter, konečné posúdenie splnenia zákonných podmienok na podmiennečné prepustenie je vždy na úvahe súdu. Možno pripomenúť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08).

39. Zhrnúc vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru, že náprava a celkové pozitívne pôsobenie na osobu odsúdeného je možné len počas jeho pobytu vo výkone trestu odňatia slobody, pričom podmiennečným prepustením odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody (ani s nariadenou kontrolou technickými prostriedkami) by nebol naplnený jeden zo základných účelov trestu, ktorým je ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov.

40. Krajský súd predmetný záver vyslovil po komplexnom posúdení všetkých relevantných faktorov, teda nielen s poukazom na kriminálnu minulosť odsúdeného, ale primárne s poukazom na správanie sa odsúdeného počas pobytu vo výkone trestu a jeho postoj k trestnej činnosti, no zohľadnil tiež závažnosť spáchanej trestnej činnosti, za ktorú je vo výkone trestu a tiež hodnotenie riaditeľa ÚVTOS, z ktorého vyplynulo, že len čiastočne preukazuje splnenie podmienok na podmiennečné prepustenie. U odsúdeného tak nejde o situáciu opisovanú v sťažnosti, že by jeho návrh na podmiennečné prepustenie mal byť zamietnutý výhradne len na základe trestnej minulosť.

41. Uvedené tak možno uzavrieť s tým, že krajský súd v celom rozsahu zdieľa názor okresného súdu, že náprava a celkové pozitívne pôsobenie na osobu odsúdeného je možné len počas jeho pobytu vo výkone trestu odňatia slobody, pričom podmiennečným prepustením odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody by nebol naplnený jeden zo základných účelov trestu, ktorým je ochrana spoločnosti pred recidivujúcimi páchatelmi trestnej činnosti.

42. Pretože krajský súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie resp. zmenu napadnutého uznesenia, sťažnosť odsúdeného postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.